

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τὰ λόγια τῶν πλοιαρχῶν δὲν ἠκούσαν καθόλου τὴ Ρόζα. Ἄρχισαν νὰ βηματίζῃ στὸ κατώστρωμα ἐν βαρῆν τὴν καρδιά, ἀδιαφοροῦντας γιὰ τὸν παγωμένο ἀέρα τοῦ φρεσῶς.

Ἀρμένιζαν ἔτσι ὅλη τὴν ἡμέρα. Κοντὰ τὸ βράδι μονάχα δέχθηκε ἡ Ρόζα νὰ τελευτήσῃ γατὶ. Πλάγισσε ἔπειτα καὶ κοιμήθηκε μονοζώνιατα ὡς τὸ πρῶν. Μόλις ξύπνησε, ἔτρεξε στὸ κατώστρωμα καὶ συνάντησε τὸν καπετάνιο. Τῆς εἶπε ἀποσχεθεὶ πὸς τὴ δεικνὴ ἀπὸ τὴν μέρη, κατὰ τις 7-8 τὸ βράδι, θὰ γιὰ νανε στὸν Πειραιᾶ. Μόλις τὴν εἶδε ὁ καπετάνιος, κατὰ τὸν ἀμείσως τὴ ἔβλεπε νὰ τὸν ρωτήσῃ καὶ τῆς φώναξε πρόσχαρα :

— Καλὴν ἡμέρα, δεσποινίς! Κοιμήθηκατε ἴσως; Σκαριτανεβιάσειτε λιγάκι τὴ νύχτα... Λοιπὸν... λοιπὸν ἀπογεύσαστε στὸν Πειραιᾶ...

Δὲν τοῦς χάρησε πρὶν μεγάλη ἀπόστασι ἀπ' τὸν Πειραιᾶ. Ἐίχαν φτάσει κοντὰ καὶ περιμέναν νὰ νυχτώσῃ γιὰ νὰ μπῶν στὸ λιμάνι ἢ νὰ πῶσιν κάποιον ἄλλοῦ, χωρὶς νὰ τοῦς δοῦνε.

Ἡ Ρόζα ἀνυπομονοῦσε.

Τὰ μάτια τῆς ἦσαν ζωηρὰ μέγα στὴν θροᾶ. Ἐκεῖ, ὅπως τὴν ἐθελοβίασαν εἶπε, θὰ τὴν περιμένε ὁ Ἄνδρέας.

Δὲν μπορούσε νὰ καθῆσθαι, δὲ μπορούσε νὰ σταθῇ ὅ' ἕνα μίνο. Στραφογύριζε πάνω-κάτω, ψυθίζοντας :

— Ἀντίο!... Ἀγάπῃ μου! Νύχτα!... Ἐργονια, ἀγάνω, γινε σὰν μου! Ὅλα θὰ τελειώσιν πρὶν, ἀγάπῃ μου. Ὅλα... ὅλα Μέγα στὴν ἀγκαλιά σου θὰ βῶν τὴ γαλήνη τοῦ πόθῃνα τόσα χρόνια τώρα...

Νυχτῶσε ἐπὶ τέλος καὶ ἔβλεπεν πλοῖα γιὰ τὸ Πειραιᾶ. Κανένας δὲν προσέειπε τὴν ἀπὸ τῶς. Ἐρριζαν ἀγκυρὰ, ἔδεσαν τὸ πλοῖο καὶ πῆθῃσαν ἕνα-ἕνα ἔξω...

Ἡ Ρόζα κιντοῦσε γέμω τὴ ἀνυπόμονα.

Νομίζε πὸς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θάβλεπε νὰ ξεπροβάλλῃ μπροστὴ τῆς ὁ Γαλάξης, μὲ τὴν ἀγκαλιά ἀνοιχτή. Ὁ Λούκις τὸ κατὰλα καὶ τῆς εἶπε :

— Ἠσυχάζετε, δεσποινίς. Ὁ Ἄνδρέας δὲν μπορούσε νὰ ἔσῃ πὸς ἡ ἀμάξι. Θὰ τὸν βροῦμε στὴν Ἀθήνα.

Ἠλποῖσαν μεσάνυχτα. Ἐαρεσε νὰ μὴ χάσων τὸ τελευταῖο τοῦνο. Τρέχαν στὸ σταθμὸ καὶ σὲ λίγο βρισκόντοσαν στὴν Ἀθήνα.

Ἡ Ρόζα ἔνοιωσε τὴν καρδιά τῆς ἑλαφρομένη. Ἦταν πρὶν τῆς ἀγαπημένης τῆς, Ἀθήνα, μακριὰ ἀπ' τὴν σκαλιά τῆς Νάξου, μακριὰ ἀπ' τὴν σκαλιά τοῦ πατέρα τῆς. Σὲ λίγο θάβλεπε τὸν Ἄνδρέα. Τὴ εὐτυχία!...

Ἦσαν στὴν Ὀρόνοια ἕνα ἀμάξι καὶ τραβήξαν γιὰ τὸ ἀτελεῖ τοῦ Γαλάξη. Στὸ δρόμο ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς ἀσπληθί.

Ἡ Ρόζα σκεφτόσαν τὴν μελλούσα εὐτυχία τῆς, κοντὰ στὸν λατρετὸ τῆς.

Ὁ Λούκις ἀνάλογιζόταν τὴ θέσι τους, ἂν ὁ Γαλάξης δὲν εἶχε φτάσει στὴν Ἀθήνα.

Τὸ ἴδιο πράγμα σκεφτόταν καὶ ὁ Ἄλκις. Κανένας ὅμως δὲν ἔλεγε τίς σκέψεις του στὸν ἄλλο...

Φτάσαν στὸ στενὸ δρομάκι, ποῦ βρισκόταν τὸ ξενοστάσιο καὶ τὸ δωμάτιο τοῦ Γαλάξη. Ὁ Λούκις ἔτρεξε στὴν αὐλή καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ ἀτελεῖ. Δὲν τοῦ δόθηκε καμμιὰ ἀπάντησι. Ξαναχτύπησε, γεμάτος ἀνυπομονία. Μιὰ πόρτα ἔτρεξε ἔξωκα καὶ παρουσιάστηκε μὲ τὴ νυχτιά τῆς ἡ σπατονοικοκυρὰ τοῦ Ἀνδρέα.

Ὁ Λούκις ἔτρεξε κοντὰ τῆς. Ἐξέειρε τὸν γνώριος.

— Ὁ Ἄνδρέας; τὴ ρωτήσε.

— Ὁ Ἄνδρέας; Εἶνε ταξίδι, παιδί μου. Δὲν εἶχετε φέρε μαζί, θάρρα;

— Ναι, ναι, ἀλλὰ δὲν γύρισε;

— Ὁχι.

— Ὁχι!...

Ὁ Λούκις ἔνοιωσε τὰ γόνατά του νὰ κόβουνται. Τραυλίσσε μὴ ἔσῃ γαλήνιχα καὶ ἔτρεξε ἔξω. Ἡ Ρόζα πῆδρε ἀπὸ τ' ἀμάξι γεμάτη λαγυάρα.

— Λοιπὸν; Ἦθελε; Ἦθελε!...

Ὁ Λούκις διατάζει ν' ἀπαντήσῃ.

Ἡ Ρόζα χλοῖσασε.

Ἡ φωνὴ τῆς πνιγνῆε στὸ λάγυγγά τῆς.

— Ἦθελε!... ρωτήσε τρέμοντας. Δὲν ἠθελε!...

Ὁ Λούκις θέλησε νὰ τὴν καθιστάσῃ :

— Μὴν γίνετε ἔτσι, δεσποινίς. Μὴν τραυλίζετε. Ἴσως νὰ γύρισε καὶ νὰ μὴν ἦρε ἀκόμη ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἴσως καὶ νὰ καθιστήσῃτε τὴ βατάρια!...

— Ὁ, φοβόμια, φοβόμια! σκεφθῆκε μὲ τρεμάμενη φωνὴ Ρόζα. Φοβόμια πὸς τὸν ἀήσασε στὴ Νάξο... Θεέ μου, αὐτὸ νὰ φέρω ἀπὸ κεῖ; Τί θὰ ἴω τώρα;

— Δεσποινίς, τῆς εἶπε ὁ Λούκις, δεῖξάτε ὡς τώρα ἔξαπτικό θάρρα. Ἀκούσατε μὲ λοιπὸν. Δὲν εἶσατε καθόλου βέβαιον ὅτι ὁ Ἄνδρέας δὲν γύρισε; Γιὰτὶ γίνεστε στὴ Νάξο; Ἄν ἦσαν ἐκεῖ, θὰ τὸν συναγνώσαμε πρὶν φέρομε. Ἀκούτε σκεπτόσι τὴ γνώμη μου, θάρρα νὰ μείνετε σὲ κάποιον ἀπὸ σας σπίτι, στὸ σπίτι σας, ἂν θέλετε, ὅσο νὰ ἔξετάσομε εἰς καὶ νὰ μάθομε τί συμβαίνει!...

— Σατί μου! Νὰ πάω σπίτι μου; Ποτὲ! φώναξε ἡ Ρόζα.

— Ἐχετε οἶκιο ἴσως. Ἀλλὰ τῆς γνώμης εἶμαι καὶ ἐγὼ. θάρρα λοιπὸν νὰ μείνετε σὲ κανένα σπίτι φιλικὸ σας.

Ἡ Ρόζα σκεφτόσαν τὴν Ἀδύη. Ναι, μόνον τὸ σπίτι τῆς ἀφροισμένης αὐτῆς φίλης τῆς θὰ μπορούσε νὰ βοηθῇ προστασία καὶ γαλήνη. Δὲν εἰδίασσε λοιπὸν καθόλου.

Ἡ ὄρα ἄλλοστε ἦταν περασμένη. Θὰ πῶσανε καὶ θὰ ἔζητοσαν ἀπ' τὴν Ἀδύη νὰ τὴν φιλοξενήσῃ.

Ξαναβῆκαν στ' ἀμάξι καὶ τραβήξαν γιὰ τὸ σπίτι τῆς Ἀδύης. Στὸ δρόμο ὁ Λούκις καὶ ὁ Ἄλκις τὴν ἐθελοβίασαν πὸς δὲν θὰ ἠκούσαν, δὲν θὰ ἀναπαύοντοσαν, δὲν θάβλεπαν μάτι, πρὶν μάθων τί ἀπόγειο ὁ Ἀνδρέας.

Ἔτσι ἡ Ρόζα ἠκούσασε κάτω.

Ὅταν ἔφταναν στὸ σπίτι τῆς Ἀδύης, κατέβηκε καὶ χτύπησε ἡ ἴδια τὸ κουδούνι. Περιμένε λίγο καὶ τέλος εἶδε ἕνα παράθυρο ν' ἀνοίγῃ. Ἐδυγῶς δὲν εἶχαν κομηθεὶ ἀκόμη. Πρόβλεπε ἡ ἐπιτήροια καὶ ρώτησε πὸς εἶνε. Μόλις ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς Ρόζας, ἄφησε ἕνα ξερονητὸ ἐπιλήθεις καὶ ἔτρεξε νὰ τῆς ἀνοίξῃ.

Ἡ Ρόζα ἔσφιξε τὸ χεῖρ τὸν φίλον τῆς.

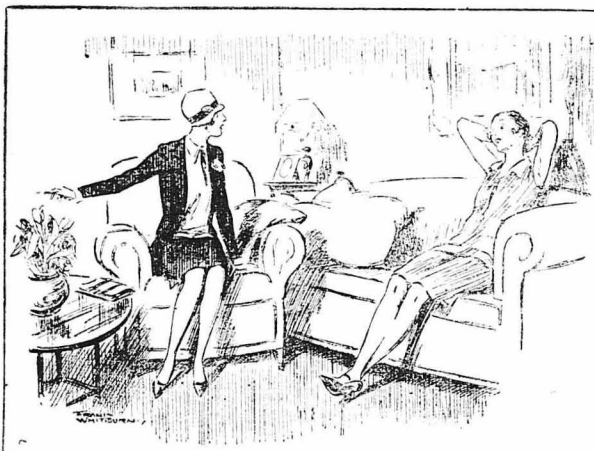
— Καλὴ νύχτα! Ναι, εἰς ἐπιχαριστό!... Ὁ, πόλὸ οἶς ἐπιχαριστό!... Δὲν θὰ ξεράσω ποτὶ τί κάμιατε γιὰ μένα!...

— Καὶ δὲν θὰ ἠουζάσομε, δεσποινίς, τῆς εἶπε ὁ Λούκις, πρὶν βροῦμε τὸν Ἄνδρέα, πρὶν σας δοῖμε μαζί, ἐνομένους γιὰ πάντα!...

Ἡ Ρόζα ἐδάξασε.

— Ἐπιχαριστό!... ἐπιχαριστό, φίλοι μου!

— Ἠσυχάζετε, ἔσοκοισθητε, συνέχισε ὁ Λούκις, καὶ τὸ πρῶν θὰ ρηθῶμε νὰ σας ποῦμε τί ἐκάμιατε... Καλὴ νύχτα!...

— Φτωχὴ μου Ρόζα!... Ἀγάπῃ μου!... εἶπε ἡ Ἀδύη λαγυμένη...

ΠΡΟΣΕΧΩΣ
ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
Ἡ ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ»
 Ἡ παθητικὴ καὶ δραματικὴ ἱστορία δύο κοριτσιῶν, δύο Ἀθῆνων ἀδελφῶν, ποῦ ἀγάπησαν παράφορα τὸν ἴδιο νεό.